

Hồi 321

Minh chủ trạch sĩ

Yến Phi và Thôi Hoành đến được doanh trại của Thác Bạt Khuê thì trời đã gần sáng. Thác Bạt Khuê nghe tin liền lập tức phóng ngựa ra đón, đám thân binh không ai theo kịp tốc độ của y, đành lục tục chạy theo tít tận phía sau.

Yến Phi ghì cương dừng lại, nhìn Thác Bạt Khuê đang lao đi như không để ý chuyện gì, đến trước mặt mình chừng bảy tám trượng mới hãm bớt tốc độ, thần thái ngời ngời, song mục sáng rực, khoe miệng khê nhếch lên chột nở ra một nụ cười rạng rỡ. Y phóng tới trước mặt chàng, lắc đầu thở dài nói: "Tiểu Phi, rốt cuộc làm sao các người làm được vậy?".

Yến Phi cũng mở to mắt hồi đáp lại tia nhìn sắc bén của y, ung dung đáp: "Thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều có hết, vậy đã đủ lý do chưa?".

Thác Bạt Khuê lại hỏi: "Các người tổn thất bao nhiêu người?".

Yến Phi thở dài cảm thán: "Ta hy vọng là không có ai thương vong, đáng tiếc là điều đó không thể được, chúng mất hơn trăm huynh đệ".

Hai mắt Thác Bạt Khuê càng sáng rỡ, gật đầu tán thưởng: "Khẳng định đó là một trận vô cùng đặc sắc, người phải kể cho ta từ đầu đến cuối mới được đó, không được bỏ sót bất cứ tình tiết nào đâu đấy. Hảo huynh đệ! Chúng ta lại có thể kề vai tác chiến rồi, ông trời đối đãi với chúng ta cũng thật không tệ chút nào đâu!".

Kế đó ánh mắt y rời khỏi Yến Phi, nhìn chăm chăm về phía Thôi Hoành, tựa như muốn nhìn thấu tâm can đối phương.

Thôi Hoành ôm quyền hành lễ theo lối giang hồ, cất giọng nói: "Tham kiến Đại chủ!" rồi đưa mắt đối nhãn với Thác Bạt Khuê, không kháng cự nhưng cũng không tự ti, khí độ khiến người ta không thể không khâm phục.

Thác Bạt Khuê đưa mắt quan sát gã từ trên xuống dưới một lượt, rồi lại quay sang nhìn Yến Phi, thấy chàng hoàn toàn không có ý muốn giới thiệu, bèn bật cười ha hả nói: "Thì ra là Thập Lý Tam Bảo Thôi Hoành Thôi huynh, Thác Bạt Khuê sớm đã có ý muốn bái phỏng, hiềm nỗi thời cơ chưa đến, nên không dám thô lỗ đăng môn, không ngờ nay lại được vinh hạnh gặp Thôi huynh ở đây".

Yến Phi và Thôi Hoành đều lấy làm bất ngờ, không ai nghĩ rằng Thác Bạt Khuê vừa gặp đã nói luôn cả tên họ gia thế của Thôi Hoành ra như vậy.

Thôi Hoành cảm động thốt lên: “Đại chủ sao có thể vừa nhìn đã nhận ra Thôi mỗ như vậy?”.

Thác Bạt Khuê vui vẻ nói: “Người có nhân phẩm võ công như Thôi huynh đây cả vạn người mới có một, vậy nên phạm vi suy đoán của ta giảm đi rất nhiều. Đặc biệt là ngôn hành cử chỉ của Thôi huynh đều toát lên thần thái không thể giả mạo của thế gia thế tộc. Quan trọng nhất là chẳng những Tiểu Phi có ý đợi ta suy đoán, mà cả Thôi huynh cũng cố ý không nói ra đại danh, điều này càng chứng tỏ Thôi huynh không phải hạng tầm thường mà là nhân vật đại danh hiển hách ta có thể đoán ra được, thêm nữa Thập Lý Tam Bảo lại là nơi Tiểu Phi có thể đi qua trên đường tới đây. Bao nhiêu điều như vậy mà không đoán ra được là Thôi huynh, Thác Bạt Khuê này liệu còn lẫn lộn giang hồ được nữa không?”.

Dứt lời y lại hân hoan nói tiếp: “Thác Bạt Khuê này đã lọt vào mắt xanh của Thôi huynh rồi phải không?”.

Lần này thì đến lượt Thôi Hoành sáng ngời hai mắt, hiển nhiên trong lòng vô cùng kích động, phấn chấn phi thường: “Chim khôn chọn cành mà đậu, Đại chủ quả nhiên danh bất hư truyền, lần này Thôi Hoành đến là để hiến kế đã bại Mộ Dung Bảo, không biết Đại chủ có tiếp nạp hay không?”.

Song mục Thác Bạt Khuê lấp lánh thần quang, chậm chậm nói từng chữ một: “Nếu Thôi huynh có thể giúp ta thắng được trận này, Thác Bạt Khuê chẳng những mời Thôi huynh làm quốc sư, mà còn vĩnh viễn xem Thôi huynh như huynh đệ, nguyện hết sức mình để Thôi thị mãi mãi ngôi vững ở ngôi Trung Nguyên đệ nhất đại thế tộc”.

Dứt lời liền quay sang tả hữu quát: “Các người lưu lại đây!”.

Kế đó y lại quay sang nói với Yến Phi và Thôi Hoành: “Tiểu Phi, Thôi huynh, mời theo ta!”.

Lời chưa ra khỏi miệng, tay đã vung lên quát ngựa phóng ra ngoài doanh trại.

oOo

Lưu Dụ trở về phòng nghỉ, đang đẩy cửa bước vào, còn chưa kịp bước qua bậc cửa thì phòng bên cạnh đã có người bước ra nói: “Lưu đại nhân! Có thể nói mấy câu được chăng?”.

Lưu Dụ thấy phòng bên không có ánh đèn, mà người này vẫn chưa thay quần áo, rõ ràng là đã đợi gã từ lâu chứ không phải chỉ đơn giản là nói vài câu chuyện phiếm.

Gã bèn chau mày hỏi: “Huỳnh đài quý tính đại danh?”.

Người kia tuổi chừng hai lăm, hai sáu, thân hình trung đẳng nhưng rất tráng kiện, có lẽ là người tập võ, tướng mạo của hắn cũng không tệ, nhưng cặp mắt thì hơi nhỏ so với gương mặt chữ Quốc của hắn, làm Lưu Dụ cảm thấy kẻ này có chút tâm thuật bất chính.

Đối phương lập tức đáp ngay: “Tại hạ Trần Nghĩa Công, là một trong các đầu lĩnh của mười tiểu đội trong thân binh đoàn của thống lĩnh đại nhân, trước nay đều rất kính ngưỡng Lưu đại ca”.

Lưu Dụ lại càng khẳng định cách nhìn của mình, kẻ này rõ ràng là gian tế do Lưu Lao Chi phái đến thăm dò gã, bởi nếu bản thân gã là người có dã tâm, đương nhiên là sẽ vui vẻ mà chiêu dụ những người có thể tiếp cận Lưu Lao Chi trước tiên. Lưu Dụ không khỏi cười thầm, tự nhủ để xem đối phương có bao nhiêu trò vui chuẩn bị diễn.

Nhưng đồng thời gã cũng không khỏi thầm e sợ, Lưu Lao Chi đích thật còn cao minh hơn so với gã suy đoán rất nhiều, không ngờ lại biết chơi cả những thủ đoạn như vậy.

Gã khẽ cất bước vào phòng, đồng thời hồ hững như không nói: “Trần huynh có gì muốn nói với ta vậy?”.

Trần Nghĩa Công theo gã vào phòng, nói: “Tại hạ mạo hiểm đến đây gặp Lưu đại ca là vì thực sự nhìn không thuận nhãn, trước đây tại hạ làm việc dưới trướng Huyền soái, nên cũng hiểu Lưu đại ca là người được Huyền soái xem trọng nhất”.

Lưu Dụ thầm nhủ “đến rồi”, đối phương đang lấy lòng tin để hòng thăm dò ra tâm ý chân chính của gã.

Nghĩ đoạn gã liền chậm rãi ngồi xuống mép giường, định thần quan sát họ Trần một lát rồi nói: “Lưu gia đối đãi với tại hạ cũng không tệ mà! Vừa về là đã lập tức có nhiệm vụ, nếu để tại hạ nhàn rồi vô sự, chắc sẽ Lưu Dụ này sẽ buồn đến chết mất”.

Trần Nghĩa Công chợt quỳ xuống thấp giọng nói: “Lưu đại ca có điều không biết, lần này Thống lĩnh đại nhân hoàn toàn không có hảo tâm, mà rõ ràng là muốn đẩy Lưu đại ca vào chỗ chết. Hai năm nay những người đi làm Thái thú Diêm Thành đều không có kết quả tốt đẹp gì, bao gồm cả Vương Thúc, trước sau đã chết liền bảy vị thái thú. Có người còn nói Tiêu Liệt Vũ chính là Nhiếp Thiên Hoàn trên biển, nhưng tệ nhất là quân sĩ Kiến Khang hoàn toàn không có đấu chí, gặp phải hải tặc của Đại Hải minh là bỏ chạy tán loạn, Vương Thúc cũng vì thế nên mới mất mạng đó”.

Lưu Dụ nghĩ thầm nếu những điều kể này nói có một nửa là thật thì đúng là ứng nghiệm luôn lời của Yến Phi, địch nhân mình đao mình thương đến giết gã thì dù có Yến Phi ở bên làm bảo tiêu, gã cũng tuyệt đối không thể sống sót khỏi vòng vây của hàng trăm tên hải tặc hung tàn.

Trần Nghĩa Công lại nói: "Tiêu Liệt Vũ võ công cao cường thế nào tại hạ không cần nói nữa, thủ hạ của hắn cũng toàn là những tên hải tặc dũng mãnh nhất các quận huyện duyên hải, thủ đoạn tàn độc, giết người không chớp mắt. Vì vậy quan phủ dân chúng vùng ven biển ai nấy đều sợ chuống họa vào thân, không người nào dám hợp tác với quân thảo phạt, rất nhiều người còn bị ép phải thông báo tin tức cho đám tặc tử đó nữa, vậy nên Tiêu Liệt Vũ luôn nắm được mọi động tĩnh tiến thoái của quân thảo tặc, khiến các tướng chỉ huy quân thảo tặc người nào cũng rơi vào thế bị động chờ ư đến đánh. Nếu Kiến Khang phái đại quân tiếp viện, lũ tặc tử đó sẽ chạy ra biển lớn, còn triều đình thì không thể đóng quân lâu dài ở ven biển, thế nên có thể nói nhiệm vụ lần này đại thống lĩnh phái Lưu đại ca đi làm là củ khoai nóng bỏng tay không ai muốn cầm lên cả, mười phần sẽ thất bại cả mười, không cần thận còn toi luôn cả cái mạng nhỏ nữa đó".

Lưu Dụ nghe mà không khỏi thở hắt ra một tiếng, lập tức hiểu ra, Lưu Lao Chi muốn mượn miệng kẻ này để dọa cho gã trở thành đao binh, lúc đó thì hắn cũng hoàn toàn có thể danh chính ngôn thuận mà trừ đi cái gai trong mắt, mà gã thì mất hết thanh danh, hoàn toàn không còn ảnh hưởng gì với Bắc Phủ binh nữa.

Nghĩ đoạn bèn cười khở nói: "Lưu Dụ ta trước nay không phải là người lâm trận thoái lui, cho dù nhiệm vụ gian khổ hay không có khả năng thế nào đi nữa ta cũng sẽ tận lực mà làm để báo đáp ân tri ngộ của Huyện soái dành cho mình. Đại trượng phu vị quốc vong thân, chiến tử sa trường âu cũng là một cái chết xứng đáng, đúng không?".

Đồng thời gã cũng thầm thấy tức cười, tình hình chột như đảo ngược lại, gã thì biến thành người chiếm lĩnh Biên Hoang Tập, còn đám tặc tử kia thì là Hoang nhân, điểm khác biệt chỉ là trên tay gã lúc này căn bản không có binh tướng nào có thể sử dụng cả.

Song mục Trần Nghĩa Công hiện lên thần sắc tôn kính, trầm giọng nói: "Lưu đại ca quả không hổ danh Bắc Phủ binh đệ nhất hảo hán tử. Trần Nghĩa Công này hiểu rồi, tại hạ xin được theo Lưu đại ca vào sinh ra tử, có gì phân phó xin huynh cứ nói, dù liều mạng họ Trần này cũng giúp huynh làm cho bằng được. Trần Nghĩa Công có thể thề không tiết lộ nửa lời cho bất kỳ người nào khác, không thì chết không toàn thân".

Lưu Dụ vẫn chưa thể hoàn toàn khẳng định hẳn là người của Lưu Lao Chi phái đến thăm dò mình, bèn thử thăm dò lại: “Ngàn vạn lần không nên nói những lời như vậy, ta đây giờ tự lo cho mình còn không xong...! Hà! Ta còn có thể làm được gì đây?”.

Trần Nghĩa Công hạ thanh âm xuống thấp hết cỡ, nghiêng người lại gần gã nói: “Trước khi khởi hành Thống lĩnh đại nhân sẽ không cho huynh gặp bất cứ người nào đâu, Lưu đại ca có gì muốn nói, tại hạ có thể chuyển lời giúp huynh”.

Lưu Dụ lấy làm tức cười, tên tiểu tử này cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi chồn, định thăm dò xem người nào là đồng đảng của lão tử trong Bắc Phủ binh, rồi tung lưới bắt gọn phải không?

Nghĩ đoạn gã liền làm ra vẻ chán nản nói: “Không cần phiền huynh nữa, giờ ta đã thành ôn thần trong Bắc Phủ binh, có ai dám ủng hộ ta nữa đây? Tốt nhất huynh cũng coi như chưa từng có cuộc nói chuyện này đi, đợi ta còn mạng trở về rồi nhắc lại sau cũng được! Con bà nó! Thật không hiểu kiếp trước ta làm điều gì oan nghiệt mà hôm nay ra nông nỗi này! Đi đi! Nếu để kẻ khác phát giác ra huynh ở trong phòng của ta thì có nhảy xuống sông Trường Giang huynh cũng không rửa sạch hết hiềm nghi đâu”.

Trần Nghĩa Công cuối cùng cũng lộ vẻ thất vọng, y lời gã ủ rũ ra về.

oOo

Yến Phi, Thác Bạt Khuê, Thôi Hoành cùng phóng ngựa lên một khoảng đất cao cách dòng Hoàng Hà đang cuộn cuộn chảy chừng năm dặm.

Thác Bạt Khuê lấy roi ngựa chỉ xuống dòng nước xa xa, nói: “Ba ngày trước đội tiên phong đầu tiên của Yên quân đã đi qua đây, vừa đến đã dựng bến thuyền và mọc trại, bận rộn ngày đêm, ta thật muốn thiêu rụi cả mọc trại lẫn chiến thuyền của chúng để ra uy với Mộ Dung Bảo quá”.

Thôi Hoành hứng chí hỏi: “Tại sao Đại chủ lại không làm vậy?”.

Thác Bạt Khuê mỉm cười nói: “Vì ta hiểu rất rõ sông Hoàng Hà, mùa mưa sắp đến tới nơi, Mộ Dung Bảo tự sẽ ném mùi uy lực của thiên nhiên. Huống hồ quân Yên không thiện thủy chiến, cái gọi là chiến thuyền kia thực chất chỉ là thuyền hàng có sửa chữa lại để chở quân lính, tính năng và sức chiến đấu đều không đáng sợ. Ta để Mộ Dung Bảo giữ được thuyền đội này để hẳn có thể chở thêm nhiều người đến nạp mạng, hơn nữa còn tiêu phí cả nhân lực vật lực bảo hộ và duy trì, đối với chúng ta chỉ có lợi mà không có hại”.

Kế đó y liền quay sang hỏi Yến Phi: “Sao tiểu Phi ngươi lại gặp được Thôi huynh vậy? Xưa nay ngươi đều độc lai độc vãng, lần này sao lại mời hiền sĩ đến trợ giúp cho ta thế?”.

Yến Phi liền nói ra tiền nhân hậu quả, cuối cùng cười cười nói: “Thực lòng mà nói, càng quen biết Thôi huynh ta lại càng tâm kinh đảm khiếp, cuối cùng nhận ra nếu để Thôi huynh về với Mộ Dung Bảo, ta và ngươi đảm bảo sẽ thất bại chạy dài, nên đành phải áp giải huynh ấy đến gặp lão ca ngươi mà thôi”.

Thôi Hoành phì cười nói: “Yến huynh chờ nên đề cao tại hạ quá như vậy, sự thực thì Yến huynh chịu để tại hạ đến đây gặp Đại chủ là phúc phận của Thôi Hoành. Chỉ nghe những lời vừa rồi của Đại chủ, tại hạ đã biết Đại chủ sớm đã định ra sách lược tác chiến hoàn chỉnh rồi”.

Thác Bạt Khuê hân hoan nói: “Giờ đây phương Bắc đại loạn, quần hùng cát cứ, luận thực lực Thác Bạt tộc của ta tuy không đến nổi ngôi hàng cuối, song cũng chỉ là hạng vừa vừa, có sao Thôi huynh lại chọn ta vậy?”.

Thôi Hoành mỉm cười: “Từ khi Phù Tồn hùng bá phương Bắc tại hạ đã lưu ý đến Đại chủ rồi, khi Đại chủ ở Ngưu Xuyên đại hội, rồi lại thiên đô tới Thịnh Lạc, càng tìm hiểu tại hạ càng chắc chắn Đại chủ là người mang chí lớn, hơn nữa còn có độ lượng và mị lực của bậc thống lĩnh thiên hạ. Có điều phải đến khi Đại chủ dễ dàng lấy được hai trấn Bình Thành, Nhạn Môn, lại dứt khoát bỏ đi, khiến Mộ Dung Bảo phải thắng tiến Thịnh Lạc, Thôi mỗ mới thực sự động tâm. Đúng lúc đó thì trời cao xui khiến lại để tại hạ gặp được người mình ngưỡng mộ đã lâu là Yến huynh đây, vậy nên đã lập tức hạ quyết tâm, bỏ đi tất cả những lo lắng về sinh tử cá nhân, hưng vong gia tộc, thề đi theo Đại chủ đánh dẹp thiên hạ, lòng này mãi mãi không thay”.

Yến Phi lặng lẽ nhìn hai cao thủ quá chiều, họ đang thăm dò tâm ý của đối phương, đồng thời cũng đánh giá thực lực của nhau, chỉ cần một lời không hợp, hảo sự sẽ biến thành hoại sự, cực kỳ nguy hiểm. Bởi hai người này hoàn chiều, xuất chiều, chiết giải đều liên quan đến những bí mật quân sự, không thể tiết lộ ra ngoài.

Thôi Hoành là trí sĩ, vì vậy đơn đao trực nhập biểu thị ý muốn quy phục dưới trướng Thác Bạt Khuê chứ không hề vòng vo tam quốc, không cần quan tâm đến việc Thác Bạt Khuê có coi trọng mình hay không.

Yến Phi có cảm giác tuy đây là lần đầu tiên Thôi Hoành gặp Thác Bạt Khuê nhưng người này sớm đã có những hiểu biết nhất định với tác phong hành sự của y. Thôi Hoành đang tìm “Phù Kiền” của y, còn Thác Bạt Khuê cũng đang kiểm “Vương Mãnh” cho mình. Hai

người này liệu có tìm được điểm chung mà viết nên một đoạn cổ sự Phù Kiên, Vương Mãnh nữa hay không?

Thác Bạt Khuê nghiêm mặt nói: “Đúng là thiên ý. Không biết Thôi khanh đã có kế gì phá địch chưa?”.

Một tiếng “Thôi khanh” từ đây đã dựng nên quan hệ quân thần giữa hai người.

Thôi Hoành mỉm cười nói: “Sách lược của chúa công nằm ở tám chữ “cư như xử tử, xuất như giáo thảo”, đã nhắm đúng vào tính cách chuyên quyền kiêu ngạo của Mộ Dung Bảo và suy nghĩ có thể dễ dàng tiêu diệt chúng ta của hắn mà tạm thời tránh mũi nhọn của đối phương, giả vờ yếu thế khiến địch nhân kiêu ngạo không phòng sau đó phát binh đột kích. Kế của tại hạ chỉ là thêu hoa trên gấm, khiến trận này thắng càng đẹp hơn, gây tổn hại lớn nhất cho người Yên, đồng thời thay đổi tương quan binh lực giữa quân ta và quân Yên mà thôi”. Một tiếng “chúa công” của y hồi ứng lại “Thôi khanh” của Thác Bạt Khuê, cũng xác nhận quan hệ chủ thần của hai người từ đây.

Thác Bạt Khuê động dung nói: “Xin được nghe cao kiến”.

Yến Phi thầm tán thưởng Thôi Hoành tài giỏi, trước tiên hé lộ một chút, chứng tỏ mình đã nhìn thấu thủ đoạn của Thác Bạt Khuê, nhưng ngôn ngữ và thời gian đều rất có chừng mực, không làm Thác Bạt Khuê cảm thấy khó chịu, chứng tỏ gã rất tường tận đạo lý “bạn với vua như bạn với hổ”, hơn nữa còn biểu hiện tầm nhìn xa rộng, không chỉ giới hạn trong một trận chiến này.

Đặc sắc nhất là gã đã nói trúng tâm sự của Thác Bạt Khuê, chính là làm thế nào để biến trận chiến này thành khởi đầu cho sự thất bại của Mộ Dung Thùy, đây là điều mà Thác Bạt Khuê đang quan tâm nhất trong lúc này.

Thôi Hoành chậm rãi nói: “Lúc này tình thế phân minh, đại quân của Mộ Dung Bảo sẽ lên bờ ở Ngũ Nguyên, dựa lưng vào Đại Hà để lập đồn lập lũy, dùng đường thủy vận chuyển lương thảo. Xét về mặt phòng thủ thì vô cùng kín kẽ, chỉ cần đầy đủ lương thực thì chúng ta cũng khó lòng mà làm gì nổi chúng”.

Ngưng lại đôi chút rồi gã nói tiếp: “Có điều nhân tâm không phải đúc bằng thép, khi người Yên nhận ra Thịnh Lạc chỉ còn lại một tòa thành trống, lại không thấy nửa bóng địch nhân, thì sẽ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Lúc đó chỉ cần chúng ta chờ đến thời cơ thích hợp nhất, làm đúng một chuyện, đại thắng sẽ về tay”.

Thác Bạt Khuê đưa mắt nhìn nhau, đều có cảm giác Thôi Hoành suy nghĩ chu đáo, dùng từ sinh động, có sức thuyết phục rất lớn, khiến người nghe không thể không chú ý lắng nghe kể sách từ miệng gã nói ra.

Thác Bạt Khuê gật đầu tán thưởng: "Nói hay lắm! Giờ ta bắt đầu hiểu tâm trạng của Tiểu Phi lúc mới gặp Thôi khanh rồi! Nếu đổi lại là ta, nếu khanh không theo Đại quốc, ta sẽ không hề do dự mà xuất thủ lấy mạng khanh ngay lúc đó. Hà! Lúc nào mới là thời cơ thích hợp nhất đây!".

Thôi Hoành hân hoan nói: "Về mặt này thì chắc chúa công rõ hơn tại hạ, chính là khi nước sông dâng lên, thuyền bè không thể sử dụng. Tại hạ có thể điều tám chiếc chiến thuyền từ Thập Lý Tam Bảo đến, tuy không thể chặn đứng giao thông đường thủy của người Yên, nhưng cũng đủ gây uy hiếp, khiến chúng không dám triệt quân theo đường này".

Hai mắt Thác Bạt Khuê sáng bừng lên như hai ngọn lửa, thở dài than: "Thôi khanh thật hiểu tâm ý của ta".

Rồi y chợt quay sang nhìn Yến Phi cười cười: "Tiểu Phi ngươi mang đến cho ta một phần đại lễ cả đời cũng không dùng hết này, lát nữa cho ngươi mắng chửi ta thế nào cũng đáng!".

Yến Phi biết y muốn nói đến chuyện sai người giết Lưu Dự, bèn phì cười nói: "Ngươi đang tiên phát chế nhân, khiến ta không thể phát tác với ngươi phải không?".

Thác Bạt Khuê bèn giơ tay đầu hàng nói: "Thế nào cũng được! Là ta sai! Là ta không anh hùng! Là ta quá bất chấp thủ đoạn! Là ta ngu! Những gì ngươi muốn mắng chửi ta đều thay ngươi nói ra hết rồi, đã hết giận chưa? Cho ta xin lỗi được chưa?".

Thôi Hoành trí tuệ hơn người, nghe y nói vậy cũng mù mờ không hiểu gì hết.

Yến Phi cười khổ nói: "Ta có thể làm gì ngươi được đây? Sau này đừng nhắc đến chuyện này nữa được không?".

Thác Bạt Khuê liền cười ha hả, quay sang hỏi Thôi Hoành: "Làm gì mới là đúng nhất đây?".

Thôi Hoành liền nói: "Chúng ta cần cho Mộ Dung Bảo hay một tin tức, khi tin này lọt vào tai hắn, dù họ Mộ Dung đó biết rõ rất có thể đây chỉ là tin giả, nhưng vẫn sẽ thà tin là có còn hơn là không mà triệt binh. Vì đường thủy khó đi, lại không đủ thuyền để đồng thời đưa tám vạn quân đi, thêm vào sợ bị phục kích, nên hắn sẽ chỉ còn cách chọn đường bộ lui về bên trong Trường Thành. Điểm đặc sắc nhất, cũng chính là nguyên nhân chính khiến Mộ

Dung Bảo phải bỏ đường thủy mà chọn đường bộ, đó chính là hấn phải mau chóng trở về Yên đô ở Trung Sơn”.

Thác Bạt Khuê lập tức hiểu ra: “Ta hiểu rồi!”.

Yến Phi chau mày giãy lát rồi cũng gật đầu nói: “Quả nhiên là vô cùng đặc sắc!”.

Thôi Hoành nói: “Chuyện tung tin đồn đãi để cho người của Thập Lý Tam Bảo phụ trách, chỉ cần chúng ta có thể cắt đứt liên hệ giữa Mộ Dung Bảo và Mộ Dung Thùy, thì tin đồn sẽ càng thêm chân thực, càng không thể chỉ ra đó là tin đồn. Để những thương nhân người Hán tung tin thì càng có thể khiến đối phương không nghi ngờ”.

Thác Bạt Khuê ngửa mặt cười dài thốt: “Có Thôi khanh trợ giúp, còn có chuyện gì mà Thác Bạt Khuê này không thể làm được chứ? Những điều Thác Bạt Khuê ta đã nói tuyệt đối sẽ không thu lại. Kể từ hôm nay, Thôi huynh là Quốc sư của ta, ngày nào ta còn sống, Thôi khanh và tộc nhân sẽ tuyệt đối được kính trọng và hậu đãi”.

Thôi Hoành nói: “Trước khi chúa công bước lên đế vị, tại hạ vẫn dùng thân phận Khách khanh thì hành sự sẽ tiện hơn một chút, mong chúa công minh xét!”.

Thác Bạt Khuê vui vẻ nói: “Cứ theo ý Thôi khanh đi”.

Thôi Hoành nói: “Trong sách lược hoàn chỉnh này còn có một kế vô cùng quan trọng nữa, chính là làm sao để khiến Mộ Dung Bảo ngỡ rằng triệt thoái là tuyệt đối an toàn, như vậy chúng ta mới có thể công kỳ vô bị, tạo nên thương vong lớn nhất cho địch nhân”.

Cả Yến Phi cũng có cảm giác kỳ mưu diệu kế của Thôi Hoành như vô cùng vô tận, có gã trợ giúp Thác Bạt Khuê, sau này không biết cục diện thiên hạ sẽ thế nào nữa?

Thác Bạt Khuê mỉm cười nói: “Chúng ta trở về doanh trại ngồi nói chuyện cả đêm được chẳng? Ta muốn những người khác cũng nghe ý kiến của Thôi khanh!”.

Yến Phi và Thôi Hoành đương nhiên gật đầu đồng ý, thúc ngựa quay trở về doanh trại.

- o O o -